

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 4670

гр. София, 12.01.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 57 СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИХАИЛ ДР. ДРАГНЕВ

като разглежда докладваното от МИХАИЛ ДР. ДРАГНЕВ Частно гражданско дело № 20221110167251 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 417 ГПК.

Образувано е по Заявление за издаване на заповед за изпълнение въз основата на документ по чл. 417 ГПК, подадено от "Ф.Ц." ООД срещу Л. М. Д.. Претендира се вземане в размер на 815 лв. – главница по Запис на заповед издаден на 19.02.2021 г., предявен за плащане на 19.02.2021 г. и 145,80 лв. – мораторна лихва за периода от 24.02.2021г. до 29.11.2022г.

Съгласно разпоредбата на чл. 418, ал. 2 ГПК съдът издава заповед за изпълнение и изпълнителен лист, след като провери дали документът по чл. 417 ГПК е редовен от външна страна и удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. С изменение на чл. 417, т. 10 ГПК с ДВ, бр. 100 от 2019 г. в сила от 22.12.2017 г. е предвидено, че когато в обезпечение на каузално задължение, възникнало от потребителски договор, е издаден менителничен ефект, заявителят трябва да представи и договорът, ако е в писмена форма, заедно с всички негови приложения, включително приложимите общи условия. Тази нова правна уредба е в съзвучие с чл. 34, ал. 1 ЗПК, респ. чл. 26, ал. 1 ЗКНИП, съгласно които кредиторът не може да задължава потребителя да гарантира потребителския кредит чрез издаване на запис на заповед или менителница. Макар кредитното правоотношение да е обезпечено с издаване от потребителя на менителничен ефект, в производството по чл. 417, т. 10 ГПК трябва да се представи кредитният договор.

В случая по указания на съда заявителят е представил сключените договор за кредит от 19.02.2021 г., от който е видно, че на длъжника е бил отпуснат кредит за сумата от 500 лева за срок от 5 месеца при ГПР в размер на 40,31 % и годишен лихвен процент в размер на 38,01 лв.

Съгласно чл. 34, ал. 1 ЗПК кредиторът не може да задължава потребителя да гарантира потребителския кредит чрез издаване на запис на заповед или менителница. Въпреки горната забрана в чл. 11.8 от Договора е уговорено, че вземането може да бъде обезпечено със запис на заповед, издадена от кредитополучателя в полза на кредитора, включваща заемната сума, лихви и евентуално дължими неустойки, такси и разноски. Съдът счита, че с помощта на тази клауза се налага едностранно от по-силната страна в правоотношението – кредитора, издаването на запис на заповед в негова полза от страна на длъжника. Същото се извежда и от фактическото издаване на такава заповед, което може да бъде само във вреда на длъжника и не би било сторено единствено по негово желание. По тази причина е въведена законовата забрана на чл. 34, ал. 1 ЗПК, която е приложима в случая. Ето защо, съдът намира, че договорът и съответно записът на заповед са нищожни

като противоречащи на закона, за което съдът следи служебно на осн. чл. 411, ал. 2, т. 2 ГПК.

Договорът, като каузално правоотношение, във връзка с което е възникнало абстрактното – запис на заповед, също подлежи на проверка за наличието на неравноправни клаузи. Такъв е смисълът на изменението в посочената по-горе разпоредба на чл. 417, т. 10 ГПК.

По тази причина следва да се спомене, че клаузата в договора, която предвижда неустойка за непредставяне в срок на изброени в него обезпечения също е нищожна. Тази клауза по характера си представлява вид прикрита лихва, която цели да заобиколи забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК, който въвежда таван за ГПР по договорите за потребителски кредит. Това е така, защото, въпреки че формално е дадена възможност на заемателя да предостави една от изброените гаранции, фактически, с оглед срока и изискванията към обезпеченията, същите се явяват невъзможни за предоставяне от кредитополучателя. Още повече чрез задължаване на кредитополучателя да предостави обезпечение се размества риска от неизпълнение, който следва да бъде взет предвид от кредитора при отпускане на заема и да бъде отразен чрез уговаряне на по-висок размер на лихвата, който да бъде отчетен при калкулациите на ГПР.

По отношение на искането за присъждане на обезщетение за забава в размер на 145,80 лв. за периода от 24.02.2021г. до 29.11.2022г.

Съдът счита, че същото не се дължи при съобразяване на задължителните указания в т. 4 на ТР № 1/28.12.2005г. по т.д. №1/2004г., ВКС, ОСТК. Съгласно диспозитива му не е допустимо издаване на изпълнителен лист и за лихвата върху сумата по записа на заповед, считано от датата на падежа до датата на подаване на молбата за издаване на изпълнителен лист. Това разрешение се отнася и до производството за издаване на заповед по чл. 417, т. 10 ГПК въз основа на документ, тъй като при тази процедура следва да се издаде не само заповед за незабавно изпълнение, но и изпълнителен лист. Ето защо и на основание горепосоченото тълкувателно решение, съдът намира, че за лихвата върху вземането по запис на заповед не следва да се издава заповед по чл. 417 ГПК.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 411, ал. 2, т. 2 и т. 3 ГПК заявлението за издаване на заповед за изпълнение следва да бъде отхвърлено.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, с вх. № 273821/08.12.2022г., подадено от "Ф.Ц." ООД, ЕИК: .... срещу Л. М. Д., с ЕГН: *****, за сумите: 815 лв. – главница по Запис на заповед издаден на 19.02.2021 г., предявен за плащане на 19.02.2021 г. и 145,80 лв. – мораторна лихва за периода от 24.02.2021г. до 29.11.2022г.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в едноседмичен срок от връчването му на заявителя.

Препис от разпореджанието да се връчи на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____